

O inițiativă care se dorește a deveni tradiție,

Casa Corpului Didactic (CCD) Ilfov a organizat, în premieră, simpozionul „Portrete de dascăli ilfoveni”, manifestarea având ca temă evocarea unor personalități ale învățământului ilfovean și a unor personalități al căror nume este purtat de unități de învățământ din județ.

Carmen ISTRATE

S-a dorit astfel, potrivit precizării profesorului metodist Marius-Ovidiu Sebe, inițiatorul activității, reînvierea sentimentului de mândrie și respect față de profesia de dascăl, prin promovarea unor modele care s-au remarcat în rândul comunității locale și în societate în perioada secolului al XIX-lea și al XX-lea, discuțiile fiind totodată și un bun prilej de dezbateri privind statutul cadrului didactic în societatea de astăzi, comparativ cu anii începutului de secol XX și sublinierea factorilor obiectivi și subiectivi care au condus la o erodare a poziției cadrului didactic.

na Marmandiu (de la Liceul Teoretic „Ioan Petruș”, Otopeni), care au prezentat, evident, „Personalitatea prof. Ioan Petruș, din Otopeni”; prof. Marilena Fufă (de la Liceul Tehnologic „Pamfil Seicaru”, Cirogârla) a adus în atenție „Portretul dascălului Constanța Marinescu” dar și „Portretul prof. Perșoiu Ioan Titus”; iar gazda evenimentului - prof. dr. Florin Petrescu (directorul Casei Corpului Didactic Ilfov) a vorbit despre „Prof. Stan Leu - dascăl erou!”.

Prin această manifestare, care se dorește a fi de tradiție, Casa Corpului Didactic Ilfov urmărește reconsiderarea statutului de dascăl și re poziționarea sa în comunitate și în societatea actuală și aducerea în actualitate a acelor modele de dascăli care, prin dăruirea lor, au schimbat vieții și comunității întregi.

În această ediție vom prezenta o primă parte a simpozionului, urmând ca, în ediția următoare a Jurnalului de Ilfov să vă facem cunoscută cu alți dascăli ilfoveni, care fac și azi cinste județului.

Profesorii Ioan Titus Perșoiu și Constanța Marinescu (Simionescu) - repere pentru școala din Cirogârla

Amintirile din liceu au fost puternic marca-

te de o figură deosebită prin spiritul său generos și iubirea pentru munca de dascăl. Părea desprins din „Domnul Trandafir”, cu aerul său bonom și totodată ferm, cu dăruirea pentru materia pe care o predă și interesul deosebit pentru elevii săi. Dacă astăzi sunt profesor i se datorează în mare măsură și dumnealui și iubirii sale pentru această profesie”, a spus Marilena Fufă, referindu-se la prof. Ioan Titus Perșoiu (1942-2000).

Născut la Iași pe data de 24.07.1942, Ioan Titus Perșoiu a absolvit în 1965 Universitatea București, Facultatea de Geografie-

Fizică, fiind repartizat ulterior la Sibiu. Spiritul său activ, de bun organizator și îndrumător, a condus la inițierea cenaclului Radu Stanca, ce avea să devină o societate literară binecunoscută în jud. Sibiu și în țară. Poate și pentru că, din 1975, conducerea acestuia i-a revenit lui Emil Hurezeanu, la acea vreme elev în ultimul an la Liceul „Octavian Goga”, din Sibiu. Viața l-a adus pe prof. Perșoiu, începând cu 1975, lângă București, la Cirogârla, unde a devenit unul dintre cei mai cunoscuți și apreciați profesori de fizică din Sectorul Agricol Ilfov, ulterior jud. Ilfov. După

Evoluția vieții politice în România după 1944 a condus ulterior la destrămarea acestei căsnicii. Sub presiunea sancționării participării col. Simionescu la operațiunile militare pe frontul de Răsărit a fost luată, de comun acord, decizia de separare. Dar, după pronunțarea divorțului în 1959, relațiile dintre cei doi nu au luat sfârșit. Doamna a revenit la numele de dinaintea mariajului și a reușit să își continue cariera didactică și de cercetare. A primit o serie de distincții: în calitate de director al Societății Științifice Agricole Sibiu - Ordinul Muncii clasa a III-a, obținut în 1954, sau titlul de Profesor Emerit, în 1965, conferit de Consiliul de Stat.

Cariera didactică a fost continuată în cadrul unor școli profesionale și tehnice de profil la Fundulea, Vidra, Dragomirești și Cirogârla. Munca de cercetare s-a concretizat în contribuția la apariția de manuale, atât în perioada în care a lucrat în învățământul preuniversitar, dar și ulterior, în cadrul Institutului de Științe Agricole/ Academia de Înalte Studii Agronomice din București (1948) și Ministerul Agriculturii.

Sofia Lupu: Misiunea dascălului în anii '40

Mădălina Sebe a vorbit despre Sofia Lupu, învățătoare la Școala de fete din Afumați. Aceasta a absolvit Școala Normală de fete din Arad, unde a urmat cursurile de șase clase, obținând în iunie 1928 diploma de capacitate cu media 9,80. Din același an, a fost învățătoare în satul na-

Portrete de dascăli ilfoveni

A primit o serie de distincții:
- în calitate de Director al Societății Științifice Agricole Sibiu Ordinul Muncii clasa a III-a, obținut în 1954.
- titlul de Profesor Emerit în 1965, conferit de Consiliul de Stat.
- Cariera didactică a fost continuată în cadrul unor școli profesionale și tehnice de profil la Fundulea, Vidra, Dragomirești și Cirogârla.

Prof. Constanța Marinescu

Elevii luând masa la cantina școlară

tal, Dascălu-Creața, unde și tatăl și o soră erau învățători. Din 1933 a fost detașat în Afumați, căsătorindu-se cu directorul Școlii de băieți de aici. A ales catedră la Școala de fete, renunțând la avansarea de locui în curtea școlii și de a fi în același loc cu soțul său. A obținut definitivul în 1933, iar gradul II în 1936. Potrivit informațiilor oferite de Memorii de activitate realizat în vederea obținerii gradului didactic I și din procesul-verbal de inspecție specială pentru gradul I (iulie 1942), pe partea de activitate școlară și culturală, a organizat și a condus serbări școlare și șezători, a predat lucrul de mână și gospodăria, a contribuit la înființarea muzeului școlar, a adunat plan-

te medicinale pentru farmacia școlară. A organizat excursii și expoziții, la acestea din urmă excelând prin cusături naționale, a contribuit la organizarea cantinei școlare (înființată în 1939) pe care o conducea atunci când era de serviciu pe școală. A contribuit la înființarea muzeului școlar și a bibliotecii. La clasă, la lecțiile de la inspecție, elevete erau îmbrăcate în costum național, iar învățătoarea primea felicitări pentru acest lucru; sala de clasă era curată și amenajată cu gust; avea amenajat un „Colț al eroilor”; lecțiile prezentate la inspecție erau realizate metodic, la limba română având darul de a povesti. În activitatea extrașcolară, dascălul s-a remarcat printre fondatorii Căminului cultural „Regele Mihai I”; a colectat fonduri pentru „Darul ostașului”; a făcut parte din echipa sanitară; a colectat pentru „Ajutorul de iarnă” și pentru „Ziua cumpătării”; făcea parte din cercul bunelor gospodine; a fost membră în Comitetul pentru ajutoarea refugiaților, colectând bani și alimente; a luat parte activă la ajutorarea răniților din spitale, colectând din comună diferite alimente, pe care le ducea apoi la spitalele din Capitală. Pentru aceasta, a primit adresă de mulțumire din partea Prefecturii Ilfov. Pentru soldații de pe front a confecționat 176 pulovere de lână, alături de celelalte învățătoare, fetele și nevestele din sat.

Alte cadre didactice - eroi ai Afumațiului

În Afumați, dascălii, pe lângă munca la catedră, s-au remarcat și prin eroismul lor, unii dintre aceștia aducându-și jerta supremă. Învățătorul Stan Popescu-Colebaș a fost ucis în condiții tragice în 1917 de către soldații germani care făceau rechiziții în comună. Apoi, în perioada celui de-al Doilea Război Mondial, doi dintre învățătorii de la Școala de băieți, Alexandru Marinescu și Petre Lupu, au murit pe front.

Ioan Petruș, 36 de ani la catedra Școlii din Otopeni

Profesoarele Elena Niculae și Carmina Marmandiu au ales să prezinte portretul dascălului Ioan Petruș, născut în 1924, în Otopeni. Studiile și le-a făcut la Seminarul Teologic Central din București (1941-1946), la Facultatea de Teologie Pastorală (1946-1950), apoi la Facultatea de Geografie din cadrul Universității din București (1952-1956). Nu a fost hirotonit preot din cauza vitregilor vremii și de aceea și-a început activitatea didactică la Școala din Otopeni, imediat după ce a fost licențiat în teologie (1950). Din 1956 a devenit prof. titular la Catedra de Geografie și Științe ale Naturii. A fost profesorul școlii timp de 36 de ani, până în anul 1986. S-a stins din viață în martie 2000. Este autorul primei monografii a localității Otopeni și a fost un erudit în adevăratul sens al cuvântului, un om de o rară generozitate și bogăție sufletească, părințele spiritual incontestabil al localității.

Marian Ghenea, actor, directorul Centrului Cultural „Ion Manu” din Otopeni și fost elev al școlii din Otopeni spunea despre prof. Ioan Petruș că, „era un profesor absolut adorabil, patina într-un soi de academism, el oricum avea soiul ăsta de retorică academică și o chestie așa a unui om total nepractic. Avea o poezie și un mister acest om, ca un om care este pasionat de studiu, ca un om în lumea lui, încercând să împărtășească în felul lui, atât cât puteam noi pricepe noi la vremea aia (elevi de gimnaziu). Era modelul de care aveai nevoie la vremea aia. Își ținea discursul sus, sus, sus, ca și când ar fi fost un discurs la Academia. Nu contează? Ba contează foarte mult modelul! Aș fi vrut să fiu ca el! Te stăruia, asta era adorabil la el, în tot acest halou al profesorului aiurit aparent, care era în lumea lui, cu părul ăla al lui (lung, căzut pe ochi), cu cravata într-o parte, cu bicicleta cu roata strâmbă pe spate, avea o poezie.... El îndulcea și încălzea acea rigurozitate, acea formă de învățământ unidirecțională, venea cu povești. El mai avea o chestiune, faptul că îl știa pe fiecare de unde se trage, din ce neam, știa cine e bunul, străbunul, crea un soi de cultură a locului. Oricum, te făcea să simți că aparți locului ăsta, el crea rădă-

cini culturale. Toate evenimentele care țineau puțin de o mică efuziune artistică trebuiau să fie ale lui. El era mijlocul. Avea momente la catedră când, plătindu-se de atâtea geografie, și sunt sigur că nu asta era marea lui dragoste, cred că filozofia era, la un moment dat te trezeai că spunea, la jumătatea orei, publicului care începea să se fiasească, câteva versuri din Eminescu, ceea ce schimba cu totul ora. El practica un soi de învățământ nonformal, la vremea aia. Nu era prea bine primită chestia asta, dar el o făcea. Era un dascăl complet. Îl vedeam ca pe un dascăl într-o permanentă căutare a unui mister de 36 de ani, până în anul 1986. S-a stins din viață în martie 2000. Este autorul primei monografii a localității Otopeni și a fost un erudit în adevăratul sens al cuvântului, un om de o rară generozitate și bogăție sufletească, părințele spiritual incontestabil al localității.

La rândul său, prof. Elena Petcu, fostă colegă a prof. Ioan Petruș, a povestit că: „Între mine și domnul prof. Petruș a fost o sinceră și deschisă colaborare, începând din toamna anului 1952, când am fost numită ca învățătoare la această școală. M-a primit ca pe o elevă, m-a interogată la fel, mi-a făcut arborele genealogic și mi-a descoperit familia, rudele, amândoi fiind otopenari. Dar nu ne cunoșteam. Colaborarea a început și a continuat. M-a impresionat faptul că familia Petruș (două cadre didactice cunoscute), m-a ales ca învățătoare a fiului lor, George Petruș, care mi-a fost elev timp de 8 ani. I-am fost învățătoare, profesoară de limba română și dirigintă. Era blând, dornic de a comunica nu numai cu mine ci și cu elevii, cu familiile lor și cu toți colegii noștri, profesorii și învățătorii școlii, și ni se adresa cu apelativul „scumpule!”, „scumpo!”. Când eu mă frământam să alcătuiesc o revistă școlară, mi-a fost alături, mi-a sugerat chiar și un titlu. Revista avea să se numească „Freamăt de codru”, dar timpul nu a fost cu noi, visul s-a întrupat în realitate târziu...”

Prof. Ioan Petruș, în curtea școlii, alături de colegi

